

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27, Split

Poslovni broj: P-403/2024-17

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Splitu, po sutkinji Ivani Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Dijane Bešlić iz Splita, Pujanke 23, OIB: 88564477331, koju zastupa punomoćnica Draška Krajina, odvjetnica u Trogiru, protiv tuženika Ante Vardića iz Splita, Doverska 24, OIB: 54690781144, kojega zastupa punomoćnica Martina Braović, odvjetnica u Splitu, radi predaje u posjed, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 23. rujna 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnice tužiteljice Draške Krajine te punomoćnice tuženika Martine Braović, na ročištu za objavu presude, dana 29. listopada 2026.,

presudio je

I. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe preda tužiteljici svoj posjed nekretnine - stana na I. (prvom) katu, zgrade označene kao čest. zgr. 5432/1 k.o. Split, anagrafske oznake Doverska 24, stan broj 12, površine 85,80 m2, koji se sastoji od tri sobe, kuhinje, blagovaonice, izbe, kupaonice, nužnika, hodnika, balkona i lođe.

II. Nalaže se tuženom Anti Vardiću, OIB: 54690781144, da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknadi tužiteljici Dijani Bešlić, OIB: 88564477331, parnični trošak u iznosu od 1.428,09 EUR sa zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 29. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 30. siječnja 2024. navodi se u bitnome da je tužiteljica vlasnica stana u zgradi anagrafske oznake Split, Doverska 24,

izgrađenoj na čest. zgr. 5432/1, k.o. Split na kojoj je uspostavljeno etažno vlasništvo s neodređenim omjerom i to ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-24), stan na I. (prvom) katu, broj 12, površine 85,80 m2, koji se sastoji od tri sobe, kuhinje, blagovaonice, izbe, kupaonice, nužnika, hodnika, balkona i lođe.

1.2. Tuženik da koristi stan bez ikakvog pravnog osnova, a tužiteljica ga je višekratno usmeno pozivala da joj preda svoj posjed predmetnog stana, te pismeno, putem punomoćnika, na koje pozive se tuženik oglušio pa se i dalje nalazi u posjedu predmetnog stana.

1.3. Kako je tužiteljica vlasnica stana, a tuženik isti posjeduje bespravno, to je ovlaštena podnijeti ovu tužbu je je predložila sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će naložiti tuženiku da joj u roku od 15 (petnaest) dana preda posjed opisanog stana, kao i da joj naknadi troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu, zaprimljenom pred ovim sudom dana 21. lipnja 2024., tuženik u bitnome navodi da je za predmetni stan u cijelosti platio kupoprodajnu cijenu otkupa, održavao ga podobnim za stanovanje , vršio ulaganja iz vlastitih novčanih sredstava i to ne samo on, već i njegova pokojna supruga, a to da je dobro poznato i tužiteljici. Na ove činjenice i okolnosti da će predložiti saslušanje svjedoka čija će imena i prezimena dostaviti naknadno. Nadalje, tuženik ističe da su neistiniti navodi da bi se on oglušio na poziv za predaju u posjed predmetnog stana, već da je upravo suprotno, odnosno da se njegova odvjetnica pisanim putem obratila ovdje potpisanoj punomoćnici tužiteljice, predloživši mirno rješavanje spora, na koji da nije dobila odgovor, već da je njegova sestra ustala tužbom, slijedom čega predlaže da sud odbije tužbu tužiteljice, kao neosnovanu.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, i to: zk izvadak za predmetnu nekretninu (list 3-4); dopis tužiteljice upućen tuženiku dana 23. studenoga 2023. (list 6 spisa), potvrdu o uplati kupoprodajne cijene za predmetni stan na ime Vardić Dinka (list 21-22). Dodatno, izveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka te svjedoka Nade Bašić i Kate Čale, dok daljnjih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

4. Sud nije uzeo u obzir priloge priložene uz podnesak tuženika od 21. rujna 2026., obzirom da su isti bez opravdanog razloga dostavljeni sudu nakon zaključenja prethodnog postupka, a tuženik nije ni tvrdio da navedene dokaze nije mogao bez svoje krivnje predložiti do zaključenja prethodnog postupka (članak 299. st. 1., 2. i 3. ZPP).

5. Punomoćnici stranaka su podnijeli zahtjev za naknadom troškova postupka.

6. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25.; dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

7. Predmet spora predstavlja zahtjev tužiteljice, vlasnice stana u zgradi anagrafske oznake Split, Doverska 24, izgrađenoj na čest. zgr. 5432/1, k.o. Split na kojoj je uspostavljeno etažno vlasništvo s neodređenim omjerom i to ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-24), i to stana na I. (prvom) katu, broj 12, površine 85,80 m2, koji se sastoji od tri sobe, kuhinje, blagovaonice, izbe, kupaonice, nužnika, hodnika, balkona i lođe, spram tuženika, kao posjednika navedene nekretnine, za predajom iste u posjed tužiteljici.

8. Tužbeni zahtjev utemeljen je na odredbi članka 161. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj: 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14., 81/15., 94/17.; dalje: ZV), kojom je propisano da vlasnik ima pravo zahtijevati od osobe koja posjeduje njegovu stvar da mu ona preda svoj posjed te stvari.

8.2. Tužitelj je u parnici povodom vindikacijske tužbe vlasnik koji ima pravo zahtijevati od osobe koja posjeduje njegovu stvar da mu ona preda svoj posjed te stvari (članak 161. stavak 1. ZV) te je dužan dokazati svoje pravo vlasništva na stvari, da se stvar koju traži nalazi u posjedu tuženika i identitet stvari (članak 162. stavak 1. ZV), time da navedene činjenice među strankama tijekom postupka nisu ni bile sporne.

8.3. Nadalje, prema odredbi članka 163. stavak 1. ZV posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ovlašćuje na posjedovanje te stvari (pravo na posjed). Protiv reivindikacijskog zahtjeva, tuženik se, dakle, može braniti peremptornim prigovorima, koji negiraju ili ukidaju vlasnički zahtjev, ili dilatornim, koji ga zaustavljaju. Ti su prigovori materijalnopravne prirode, jer se njima osporava tužiteljev zahtjev na povrat stvari.

9. Radi odlučivanja o osnovanosti tužbenog zahtjeva, sud je , ocjenjujući kako svaki dokaz zasebno, tako i sve dokaze zajedno, a na temelju rezultata cjelokupnog povedenog dokaznog postupka, utvrdio u nastavku navedene pravnorelevantne činjenice.

10. Iz spisu priloženog zk izvatka za ZU 15212, K.O. Split, čest.zgr. 5432/1, proizlazi da je tužiteljica upisana kao vlasnica suvlasničkog dijela sa neodređenim omjerima (E-24), u naravi stan na prvom katu, broj 12, površine 85,80 m2, koji se sastoji od tri sobe, kuhinje, blagovaonice, izbe, kupaonice, nužnika, hodnika, balkona i lođe, za cijelo.

11. Tužiteljica je u stranačkom iskazu u bitnome navela da je predmetni stan stekla ugovorom o doživotnom uzdržavanju zaključenim sa svojim ocem, koji da je preminuo 2021. godine, da se radi o stanu u kojemu je ranije živjela sa svojom obitelji, a otišla je iz istoga nakon što se udala, dok su u njemu nastavili živjeti roditelji i brat, time da su roditelji jedno vrijeme živjeli na selu. Nakon što je stekla vlasništvo spornog stana, da se obratila tuženiku, svome bratu, radi predaju u posjed istoga, međutim nisu uspjeli postići dogovor. Između nje i tuženika da nisu u tijeku nikakvi sudski postupci inicirani od strane tuženika, vezano za nasljeđivanje odnosno valjanost ugovora o doživotnom uzdržavanju koji je zaključila sa pokojnim ocem. Nije joj poznato ima li brat zamjenski stan, a bio je prijavljen i na selu i na Mertojaku, a tuženiku da ovaj stan nije jedini dom, jer je vlasnik kuće na selu koju je dobio od oca u cijelosti.

12. Tuženik je, pak, u stranačkom iskazu naveo da u predmetnom stanu živi od 1982. godine, kada je njegova obitelj, roditelji i sestra ušli u posjed stana jer je pokojni otac bio zaposlenik Čistoće pa je dobio stan po tom osnovu. U toj fazi života da je odugovlačio sa ženidbom jer kako bi prezentirali da u obitelji postoji više članova, da bi ostvarili pravo na veći stan. Oženio se 1983. godine , u stan da se uselila i njegova žena, a za vrijeme braka da su dobili troje djece te su svi živjeli u tom stanu, na adresi Doverska 24. Roditelji da su išli živjeti na selo 1995. godine, a za vrijeme rata da je bio dragovoljac HRVI te se ukazala mogućnost da i po tom osnovu dobije stan, ali da se sjeća da su mu roditelji govorili da što će njemu stan, da on već ima stan, misleći na predmetni stan u Doverskoj ulici. Kako je među njima bio takav dogovor, da je dopustio rođacima da se usele u taj stan koji da je im je bio dodijeljen u cijelosti namješten, dao im je ključeve. Nadalje, da je ocu u prisutnosti svjedoka, dvoje susjeda, predao 13.000,00 DEM na ime otkupa stana, a da mu je nakon par dana predao i iznos od 300,00 DEM da bi se mogao uknjižiti na stanu. Sestra da se udala 1985. godine i živjela je sa svojom obitelji, a otac da je svuda pričao kako je ovaj stan kupio za njega i njegovu djecu, iako je on dao novce. Roditelji da su 1995. godine otišli živjeti na selo i da se više nisu vraćali u Split, a da je on kupio kombi i da im je pomagao. Nakon što su roditelji otišli na selo, imao je veću slobodu da mu u stan dođu prijatelji, a za života se znao i sukobljavati sa ocem, pa da je tako u jednom sukobu uzeo bocu i razbio ju u pod, nakon što je doznao što je sestra napravila sa roditeljima i ugovorom. U međuvremenu da mu se supruga razbolila i umrla je 2013. godine u tome stanu, bolovala je deset godina te su prošli cikluse kemoterapije. Nakon toga da su djeca otišla iz stana i zasnovali su svoje obitelji. Cijeli život da ima prijavljeno prebivalište na adresi Doverska 24, izuzev razdoblja od otprilike godinu dana kada je imao prijavljeno prebivalište na selu radi ispunjavanja uvjeta za dobivanje poticaja radi obavljanja djelatnosti. Sjeća se da je u razgovoru sa ocem shvatio kako je u stanu bio agent za nekretnine radi procjene stana, i to za vrijeme dok on osobno nije bio u stanu, a da su roditelji imali ključ od stana kako bi koristili isti kada dođu na liječničke preglede, a prvi trenutak saznanja da je sestra potpisala ugovor o doživotnom uzdržavanju sa ocem da je bio prilikom posjeta socijalne radnice, koja je trebala informacije o postojanju uvjeta za inkluzivni dodatak. Otac da je za života predlagao da se stan proda i da se novac podijeli ocu, tužitelju i sestri, ali da on nije bio suglasan sa tom prodajom, time da je njegovo subjektivno mišljenje da otac nije imao pravo na prodaju jer je njemu ostavio stan.

Posebno upitan, tuženik je naveo da nije pokretao nikakve sudske postupke vezano za valjanost ugovora o doživotnom uzdržavanju, a to nije ni mogao jer se pet godina liječio, nije radio, živio je od ženine plaće, da boluje od PTSP-a nakon rata, od dijabetesa i tlaka. Otac da je njemu ostavio oporukom kuću na selu, da on nije prihvatio sadržaj te oporuke, te da je ostavinski postupak još uvijek u tijeku. U svome vlasništvu nema drugih nekretnina.

13. U postupku saslušani svjedoci Kata Čale i Nada Bašić, koje su dugo vremena živjele u istoj zgradi u kojoj se nalazi ovdje sporni stan, su suglasno iskazivali o tome da su bili prisutni u spornom stanu u trenutku kada je tuženik i njegova supruga predali tuženikovom ocu iznos od 13.000,00 DEM za otkup stana, a da su bili prisutni jer iz razloga što su ih oni pozvali da budu prisutne te da se tom prigodom i brojao novac. .

14. Tijekom postupka među strankama nije bilo prijeporno da je tužiteljica vlasnica spornog stana na adresi Doverska ulica 24, Split, a niti je bilo sporno da je tuženik u posjedu opisanog stana, kao ni sam identitet stana, iz čega bi proizlazilo da je tužbeni zahtjev na predaju u posjed (iseljenje), u smislu članka 162. ZV, u cijelosti osnovan.

15. Navodi tuženika da je pokojnom ocu u prisutnosti svjedokinja, predao iznos od 13.000,00 DEM na ime otkupa stana, kao i da je upravo on dopustio rođacima da koriste sporni stan, odnosno da je odugovlačio sa ženidbom kako bi njegov otac dobio pravo na veći stan, nisu pravno relevantni za donošenje odluke o meritumu prijepora, pored nesporne činjenice da tuženik nije pokrenuo nikakve parnične postupke kojima bi osporavao pravo vlasništva tužiteljice na predmetu spora. Naime, tuženik je u stranačkom iskazu naveo da nije pokretao nikakve sudske postupke vezano za valjanost ugovora o doživotnom uzdržavanju, a da nije ni mogao jer se pet godina liječio, nije radio, živio je od ženine plaće, boluje od PTSP-a nakon rata, od dijabetesa i od tlaka.

16. Međutim, tuženik je u stranačkom iskazu istaknuo da u spornom stanu živi od 1982. godine, da je tek kraće vremensko razdoblje bio prijavljen na selu radi poticaja te da nema drugih nekretnina u svome vlasništvu, dok mu je otac oporukom ostavio kuću na selu, ali da se te oporuke nije prihvatio i da je ostavinski postupak iza smrti oca u tijeku, koje navode tužiteljica nije osporavala.

17. Iznesenim navodima tuženik je sadržajno istaknuo prigovor "prava na dom", odnosno dilatorni prigovor kojim zaustavlja vlasnički zahtjev, radi čega je u daljnjem tijeku postupka nužno raspraviti osnovanost istoga.

Naime, upravo je na sastanku predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova u RH održanom 16. i 17. rujna 2015. u Šibeniku, zauzeto pravno shvaćanje da pretpostavku za odlučivanje o prigovoru tuženika o pravu na poštivanje doma u parničnim postupcima pokrenutim tužbama sa vindikacijskim zahtjevima predstavlja isticanje takvog prigovora koji može biti sadržan u činjeničnim navodima tuženika kojim se suština prigovora prava na dom može i opisno isticati u smislu navođenja činjenica koj se odnose na trajnost i neposrednost veze, dakle i bez izričitog pozivanja na članak 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u parničnim postupcima.

18. Odredbom članka 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine“, MU broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10, 13/17, dalje: Konvencija) određeno je u stavku 1. da svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

Nadalje, odredbom članka 34. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 5/14, dalje: Ustav) propisano je pravo na nepovredivost doma kao jedno od temeljnih ljudskih prava i sloboda. 9.

19. Europski sud za ljudska prava (dalje: ESLJP) je dao tumačenje sadržaja prava na dom u hrvatskim predmetima Bjedov protiv Hrvatske (br. 42150/09, § 57, presuda od 29. svibnja 2012.), Orlić protiv Hrvatske (br. 48833/07, presuda od 21.

lipnja 2011.) i Paulić protiv Hrvatske, (br. 3572/06, presuda od 22. listopada 2009.). Tako u predmetu Bjedov protiv Hrvatske ESLJP navodi:

"Dom je samostalan pojam koji ne ovisi o klasifikaciji u domaćem pravu. Predstavljaju li neke prostorije 'dom' koji privlači zaštitu članka 8. stavak 1. ovisit će o činjeničnim okolnostima, i to o postojanju dovoljnih i trajnih veza s konkretnim mjestom (vidi Buckley protiv Ujedinjenog Kraljevstva, 25. rujna 1996., Izvješća 1996- IV, stavci 52.-54. i izvješće Komisije od 11. siječnja 1995., stavak 63.; Gillow protiv Ujedinjenog Kraljevstva, 24. studenog 1986., stavak 46., Serija A br. 109; Wiggins protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 7456/76, odluka Komisije od 8. veljače 1978., DR 13, str. 40 i Prokopovich protiv Rusije, br. 58255/00, stavak 36., ECHR 2004-XI /izvaci/).

Stoga je pitanje treba li neke prostorije razvrstati kao 'dom' činjenično pitanje i ne ovisi o zakonitosti posjeda prema domaćem pravu (vidi McCann protiv Ujedinjenog Kraljevstva, br. 19009/04, stavak 46., 13. svibnja 2008.)."

20. Ustavni sud je prihvatio tumačenje sadržaja prava na dom, zajamčenog člankom 34. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske kako ga u svojoj praksi tumači ESLJP (primjerice predmet broj: U-III-349/2018 od 6. veljače 2020., www.usud.hr).

21. Zaštita prava na dom nije apsolutna i ograničenje tog prava mora zadovoljiti određene kriterije, materijalnopravne i procesnopravne, sadržane u tzv. testu razmjernosti, obzirom da na strani suprotstavljenoj prigovoru - tužiteljici, postoji njen interes iz osnove prava vlasništva zaštićenog Ustavom (članak 48. Ustava), pri čemu je na onome koji je istakao prigovor prava na dom - tuženiku, teret dokazivanja da se navedena odluka tiče njegovog doma i da je došlo do miješanja u njegovo pravo na dom, dok je u odnosu na pitanja je li miješanje usmjereno na postizanje legitimnog cilja i je li prisilno iseljenje nužno u demokratskom društvu, teret dokaza na tužiteljici (tako i u Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskog odjela VSRH s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova Republike Hrvatske od dana 16. i 17. rujna 2015.).

22. U konvencijskom smislu, pravo na dom je autonoman pojam, koji ne mora odgovarati pojmu doma u domaćem pravu, odnosno pravu država stranaka konvencije. Tako dom čine prostorije s kojima je pojedinac ostvario dovoljno jaku, stvarnu i trajnu povezanost, bez obzira na to nastanjuje li ih zakonito ili bez ovlaštenja. Miješanje u pravo na dom jest svaki čin vlasti kojim se pravo na dom ograničava ili oduzima, ali i propust države da zaštiti prava pojedinca od miješanja trećih osoba.

23. Navedenim, prije odobrenja predaje u posjed (iseljenja), u konkretnom je slučaju potrebno utvrditi predstavlja li predmetni stan dom tuženika,) na način kako je to ustanovljeno u praksi ESLJP-a i Ustavnog suda, te ukoliko jest, provesti test razmjernosti, kao i ispitati razumnost same mjere.

24. Cilj provođenja testa razmjernosti jest dobiti odgovor na pitanje je li u konkretnom slučaju došlo do povrede prava zajamčenog čl. 8. Konvencije, tj. predstavlja li nalog za iseljenje neovlaštenog korisnika neopravdano miješanje u njegovo pravo na dom.

Test razmjernosti provodi se pomoću tri eliminacijska pitanja – negativan odgovor na bilo koje pitanje znači da je iseljenje protivno Konvenciji, odnosno neopravdano, a ta tri pitanja su:

1. Je li miješanje u pravo na dom utemeljeno na zakonu?
2. Je li miješanje usmjereno na postizanje „legitimnog cilja“ ?
3. Je li miješanje bilo nužno u demokratskom društvu?

25. U konkretnom slučaju, tuženik stanuje u spornom stanu od 1982. godine (uz manje prekide), kada je stan njegov otac dobio na korištenje kao zaposlenik Čistoće, u tom je stanu ranije živjela i njegova obitelj, točnije supruga, dok nije preminula, te djeca, dok nisu odselila, stoga u takvim okolnostima predmetni stan zaista predstavlja njegov dom, budući u istome stanuje 44 godine, čime je zasigurno ostvario dovoljno jaku , stvarnu i kontinuiranu povezanost s tim prostorom kao stambenim.

25. Zahtjev tužiteljice za predajom u posjed svakako predstavlja čin kojim se pravo na dom tuženiku oduzima, time da je čin miješanja utemeljen na zakonu, konkretno odredbi čl. 161. ZV, budući da je tužiteljica vlasnica predmetnog stana, pa je njezin zahtjev u skladu s odredbom čl. 161. st. 1. ZV, odnosno ima legitiman cilj - zaštitu prava vlasništva.

26. Jednako tako, prema shvaćanju ovog prvostupanjskog suda, miješanje je nužno u demokratskom društvu obzirom da u konkretnom slučaju, kada postoje suprotstavljeni privatni interesi dviju fizičkih osoba, prema mišljenju ovog suda, preteže interes vlasnika – tužiteljice, da zaštiti svoje vlasništvo, u odnosu na potrebu osobe kojoj se dom oduzima (tuženika). Ovo stoga što tuženik, unatoč navodima u stranačkom iskazu da je on taj koji je pokojnom ocu dao novac u iznosu od 13.000,00 DEM za otkup stana i kasnije iznos od 300,00 EUR kako bi se otac mogao uknjižiti, nije pokrenuo nikakve parnične postupke kojima bi eventualno osporavao tužiteljičino vlasništvo na predmetu prijepora, time da je u stranačkom iskazu naveo kako mu je otac oporukom ostavio kuću na selu, iz čega je zaključiti da ima alternativnu stambenu mogućnost, odnosno da predaja u posjed spornog stana tužiteljici, vlasnici istoga, ne bi dovela do njegove stambene ili egzistencijalne ugroženosti. Zaključiti je da je miješanje opravdano i proporcionalno te da ne prelazi ono što je neophodno za ostvarenje legitimnog cilja.

27. Zbog iznesenog, ovaj prvostupanjski sud je shvaćanja da je istaknuti prigovor prava na dom neosnovan, slijedom čega je tužbeni zahtjev valjalo u cijelosti prihvatiti odnosno odlučiti kao pod točkom I izreke.

28. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku i o torškovima parničnog postupka.

29. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. st. 1. ZPP i članku 164. ZPP. Imajući na umu citirane zakonske odredbe, tuženik, koji je izgubio parnicu, dužan je tužiteljici u cijelosti naknaditi troškove postupka.

30. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.500,00 EUR te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad

odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23., dalje: Tarifa), prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54 Tarife).

31. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadu troškova, tužiteljici su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za:

-sastav tužbe od 30. siječnja 2024. (Tbr 7/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
-sastav podneska od 22. studenoga 2024. (Tbr 8/3 Tarife), iznos od 100,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 26. siječnja 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
-zastupanje na ročištu od 22. travnja 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- sastav podneska od 8. rujna 2026. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 23. rujna 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR, ukupni iznos od 1.100,00 EUR, što uvećano za PDV po stopi od 25 % (275,00 EUR), daje iznos od 1.375,00 EUR.

32. Tužiteljici nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu jer iz stanja spisa ne proizlazi da bi podmirila navedenu pristojbenu obvezu, dok joj je priznat trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 EUR, čime se došlo do ukupnog iznosa od 1.428,09 EUR, na koji je iznos je tužiteljici dosuđena i tražena zatezna kamata tekuća od danad donošenja odluke (29. listopada 2026.) do isplate (članak 151. st. 3. ZPP u vezi sa člankom 29. ZOO).

33. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao pod točkom II izreke.

U Splitu, 29. listopada 2026.

Sutkinja:
Ivana Jukić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Općinskom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužiteljici po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

IVANA JUKIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T13:57:19 (UTC:2026-10-29T12:57:19Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 43b79d37-293f-4e2b-86ff-3f2e52fba55b

Općinski sud u Splitu

Broj zapisa: **9-3088f-63ba4**

Kontrolni broj: **00c23-2b247-d6913**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.